

O láske Božej

24. marca 2024 ✝ Cirkev

„Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“
(Jn 3,16)

Ó, Bože môj! Aké podivné sú tvoje ustanovenia! Stvoril si nás z lásky. Opatruješ nás otcovskou dobrotivosťou. Zemi si dal úrodnosť, aby nás chovala. Vôňou kvetín nás oblažuješ, zelinkami liečiš, vo vode kúpeš, aby sme sa osviežili. A Ty nekonečný Bože, ktorý si tento svet všemohúcou silou stvoril a ktorý si vystrel nad nami nebeskú oblohu, Ty, večná božská bytnosť, vzala si na seba ľudskú podobu, aby si sa s nami delila v horkostiach našej pozemskej biedy a pozdvihla nás k sebe.

Murillo, *Spojenie Nebeskej Trojice s pozemskou Trojicou skrze vtelenie Syna* (obraz namalovaný okolo 1677)

zdroj: wikimedia commons

Pred touto tajuplnou veľkou láskou ukloní sa Nebo a Zem a človek vo vytržení takto vzdychá: Pane Bože môj! Koľko dobra si mi preukázal. Pre mňa stvoril si svet a ja som nepadol pred Tebou na kolená. Učinil si ma pánom celého sveta a ja som Ti nevzdával poklonu. Ale keď si zostúpil z Neba opustil svoj božský trón, uponížil si sa a pre mňa stal si sa človekom v živote Panny, keď si sa narodil v jasliach, keď si plakal a trpel: vtedy pod nesmiernou ťarchou Tvojej lásky padám na kolená a klaniam si Ti.

Táto tajuplná Tvoja božská láska rozplamení aj naše srdcia, aby sme aj my milovali. Aby sme milovali Teba nadovšetko a blížneho ako seba samých. Prírodu spravujú zákony – človeka láska.

12. marca roku 1879 veľké uhorské mesto Segedín postihla strašná povodeň. Bezuzdná záplava celé domy odplavila ako smetie. Ľudia aspoň život si chceli zachrániť. Zúfalo utekali pred smrťou. Istá žena s krikom od úžasu behala sem a ta. Jej vpadnutá tvár, rozstrapatené vlasy, premočené šaty prezrádzali jej hroznú úzkosť: hľadala svoje malé dieťaťko. Po strašnej noci začalo sviatať, i bolo zbadať, ako rozzúrené vlny rieky Tisy kolíšu jeden belčov (z maď., drevená kolíska, pozn. red.). Ako ho matka zazrela, padla na zem, zalamovala rukami a volala bôľnym hlasom: „Ľudia, ratujte moje dieťa!“ Avšak nikto sa nepohol. Žena vtedy už nevidela vlny, nepočula vietor, nemyslela na seba, len jedno mala na zreteli: jej topiace sa dieťa stoj čo stoj treba zachrániť. Odhodlane sa vrhla do zúriacich vĺn, nadľudskou silou zápasila s prúdom, ramená už vopred vystiera k belčovu. Konečne ho dosiahla, schytí ho, tisne, strká ho pred sebou. Keď konečne s veľkou námahou dotlačila belčov k suchej zemi, ľudia z neho vytiahli ešte živé dieťa, ale ona – od veľkého vypätia zamdla, klesla pod vodu a nikto ju viac nevidel. Dieťa žilo, matka však zomrela, lebo milovala.

Hustý sneh padá, po ňom kľžu sa sane ťahané koňmi, jeden otec ide so synom do lesa po drevo. Zima je tuhá, rodina mrzne, treba sa postarať o kurivo. Už hodne ďaleko vošli do lesa, keď tu zrazu počujú za chrbtom hroznú zavýjanie. „Vlci idú“, zvolá zúfalo chlapec. Otec schytí chlapca, vyskočí na sane a cvalom ťahá kone. Vlci sú im už za päťami. „Otče, zahynieme.“ „Boh nám pomôže, synu!“ Sane letia ani strela, koňom od papúľ odletuje pena, ale vlci ich i tak dohonili a obklúčili sane. „Otče, to je náš koniec“, kričí chlapec drkotajúc zubami od strachu i od zimy. „Ty budeš žiť“, odvetil mu otec. Pobožkal svoje dieťa privinúc ho k srdcu, pohliadol k nebu a povzdychol: „Bože, zachráň ho!“ Potom položil chlapca na dno sani, prikryl ho kabátom, ostro šibol medzi kone a skočil medzi vlkov. Sane sa odlepili od zeme, kone sa s nimi rozbehli vpred – chlapec bol zachránený, ale otec zahynul, vlci ho zožrali.

Takáto je rodičovská láska: slabého spraví silným, bojazlivého hrdinským, takpovediac vyvráti z ľudskej podoby. Láska pozdvihne, oduševní, a my voláme so sv. Pavlom: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2,20)

Avšak nech je tá ľudská láska akokoľvek veľkolepá, akokoľvek obetavá: Čo je ona, keď ju prirovnáme k Božej láske? Jedna kvapka z mora, jedna tôňa zo slnka!

Prenesme sa v duchu viac tisíc rokov pred narodenie Krista Pána. Svetochýrna bola vtedy moc faraónov v Egypte. Beda bolo tomu, kto previnil sa proti ich príkazom. Práve jedného úbohého otroka bičuje dozorca nad robotníkmi. Za každým úderom reve na neho: „Ty smeť, ty červ, ty si sa opovážil pozdvihnúť proti veľkému faraónovi?“ Ten úbohý človek kolenačky prosí: „Milosť, zmiluj sa nado mnou!“ Márne však prosí, bijú ho dovtedy, kým nevypustí dušu. Ukrutný dozorca ešte i do jeho mŕtvol kopne: „Hovädá, naučte sa, kto je váš pán!“

Ešte dávnejšie pred týmto sa stalo, že istý pochabý, ľahkomyselný človek, náš praotec Adam opovážil sa povstať proti najsvätejšej velebnosti Pána Boha. Urazený Boh s útrpnosťou hľadel na mizerného hriešnika, ktorý kolenačky prosil: „Milosť, zmiluj sa nado mnou!“ Väčšie bolo milosrdenstvo Pána Boha, ako jeho hnev, odpustil opovážlivcovi a bol pripravený odpustiť i pokutu, ak sa nájde niekto, kto by namiesto hriešnika podal zadostučinenie. Vyzval teda Nebesia, kto by bol ochotný obetovať sa za hriešneho človeka.

Spomedzi miliónov anjelov a archanjelov nenašiel sa nik, kto by bol v sebe cítil dostatok síl obetovať sa. V tom posvätnom tichu zrazu ozval sa hlas z lona Najsvätejšej Trojice: „Otče môj, ak sa páči Tvojej najsvätejšej vôli, Ja, Tvoj jednorodený Syn, sa obetujem.“

Otec prijal túto obeť. Na Vianoce splnilo sa ustanovenie Božie, keď Syn Boží zostúpil na zem a anjeli hlásali ľuďom: „Ľudia, naučte sa, kto je váš Pán.“

O čom patriarcha Abrahám rozprával svojim synom a vnukom; čo pred tisíc rokmi predpovedal prorok Izaiáš; čo na pobreží riek Indus a Ganga sťa vzácne dedičstvo opatrovali básnici a učenci, že otroctvo prestane, národy sťa bratia podajú si ruky, že neustále útrapy zmenia sa v sladkú spokojnosť – to všetko sa splnilo.

Tie jasle v Betlehemskej maštali, tie milé ručičky, tie úprimné detinské slzy nech nám hovoria do duše, nech spoja svoje slová so spevom anjelov, nech hlásajú svetu tú dojímavú náuku: Tak Boh miloval svet, tak miloval, že zostúpil do jasiel, tak miloval, že stal sa človekom. Amen.

Text kázne vyšiel pôvodne v knihe Katechizmus v kázňach, IV. zväzok, ktorú napísal Jozef Baráczius, farár v obci Maklár (Hevešská župa, dnešné Maďarsko), knihu preložil do slovenčiny slovenský kňaz Viktor Milan, farár v obci Krivá na Orave a knižne vydal v Ružomberku 1929; pre uverejnenie na stránke Christianitas.sk bola kázeň ešte mierne upravená redakciou.

Staňte sa členom Fatimského Apoštolátu!

Dostanete od nás ako časopis Spojenectvo s Máriou ako dar.

Členovia Fatimského Apoštolátu (FA) však okrem dvojmesačníka dostávajú tiež rôzne sväteniny – medailóny, brožúrky, plakety a podobne. A navyše – za členov FA sú odslúžené sv. omše a tiež sa zvlášť za nich a za nimi spísané úmysly modlia Služobnice Ducha Svätého počas celonočných adorácií, konaných v kláštore každú druhú noc.

Členstvo vo Fatimskom Apoštoláte je dobrovoľné, fatimský apoštol ho potvrdzuje svojím súhlasom a zasielaním pravidelného príspevku vo forme milodaru. Rovnako tak sa však môže fatimský apoštol kedykoľvek rozhodnúť zrušiť svoje členstvo, čo oznámi buď písomne alebo telefonicky.

Pridajte sa teda k našim pravidelným podporovateľom a staňte členmi Fatimského Apoštolátu – prihlásiť sa môžete na tel. čísle **02/222 00 777**.

Svojím členstvom vo Fatimskom Apoštoláte tým najlepším spôsobom podporíte v týchto neľahkých časoch fungovanie Nadácie Slovakia Christiana, ako aj portálu Christianitas.sk a ich neúnavnú snahu o zachovanie nemenného učenia Cirkvi.

Ďakujeme!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/o-laske-bozej/>